

Dále plyne z oněch zjištění, že jde o starou ženu, která navštěvovala jen obecnou školu, o osobu prosté povahy beze vzdělání, takže mohla při svém obchodování snadno ztratiti přehled. Hledě k těmto okolnostem a k tomu, že se obžalovaná snažila vypůjčiti si peníze na svůj dům, aby uhradila svůj dluh u jmenované firmy, přiznává jí již napadený rozsudek nedostatek vědomí o bezprávnosti jejího jednání, pokud jde o částku 2.000 Kč přesahující, aniž ovšem odůvodňuje, proč obžalovaná měla zmíněné vědomí právě co do částky 2.000 Kč nepřevyšující.

Za uvedených okolností má však zrušovací soud za to, že si stěžovatelka vůbec neuvědomila možnou bezprávnost svého jednání, kdyžť zaplatila více, než činila vůbec cena svěřeného zboží. Schází-li takto subjektivní stránka skutkové podstaty i přestupku zpronevěry, je rozsudek zatížen zmatkem podle § 281, č. 9 a) tr. ř.; bylo proto rozsudek v odsuzující části zrušiti jako zmatečný a obžalovanou podle § 288, odst. 2, č. 3 tr. ř. ve smyslu § 259, č. 2 tr. ř. zprostiti obžaloby na ni vznesené i ve směru přestupku zpronevěry podle § 461 tr. z.

Čís. 6018.

Orgán vrchnosti požívá ochrany podle zák. čl. XL:1914 již tehdy, je-li f o r m á l n ě oprávněn k příslušnému výkonu; netřeba proto zkoumati, zda v jednotlivém případě byl jeho výkon povolání účelný a nutný.

(Rozh. ze dne 26. října 1937, Zm IV 534/37.)

Městský strážník, byv upozorněn, že A. tropí na tržišti nepřístojnosti a obtěžuje kohosi, vyzval A., aby s ním šel na městský úřad za účelem zjištění totožnosti. A. se po cestě strážníkovi vytrhl a udeřil ho pěstí do prsou; proto musel býti předveden násilím. V trestním řízení A. namítal, že strážník neměl důvodu, aby ho předvedl na městský úřad, takže jeho výkon nebyl po právu. O b a s o u d y n i ž š í c h s t o l i c uznaly A. vinným přečinem násilí proti orgánu vrchnosti podle § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914, ježto zjištěným činem mimo případ shluknutí násilím překážel orgánu vrchnosti v takovém výkonu jeho povolání, který byl po právu, a skutkem mu ublížil při jednání, které plynulo z jeho povolání.

N e j v y š š í s o u d zmatečnĕ stížnost obžalovaného částečně odmítl, částečně zamítl.

Z d ů v o d ů :

Po zákonu z důvodu zmatečnosti podle § 385, čís. 1 a) tr. ř. uplatněná zmatečná stížnost, pokud uvádí, že obžalovaný nejednal úmyslně a že strážník nebyl ve výkonu svého povolání, je bezzákladná.

Zjistil-li odvolací soud, že se obžalovaný z rukou strážníka vytrhl a udeřil ho pěstí do prsou, dospěl ke správnému závěru, že obžalovaný jednal úmyslně.

Odvolací soud zjistil dále, že zakročujícím strážníku bylo hlášeno, že se obžalovaný dopouští nepřístojnosti a bylo mu oznamovatelem přímo na obžalovaného ukázáno, a že strážník obžalovaného předváděl za účelem zjištění jeho totožnosti, ježto ho osobně neznal. Toto zjištění připouští jen ten závěr, že strážník byl i objektivně oprávněn obžalovaného předvésti za účelem zjištění jeho totožnosti, když totožnost nemohla býti pouhým legitimováním zjištěna, a že tedy výkon jeho byl po právu. Jinak orgán vrchnosti požívá ochrany podle zák. čl. XL:1914 už na tom základě, pokud je formálně oprávněn k příslušnému výkonu a není třeba zkoumati, zdali v jednotlivém případě byl jeho výkon povolání účelný a nutný.

Čís. 6019.

Zpronevěry v úřadě, spáchané sice stejným způsobem, ve stejném úmyslu a na škodu téže osoby, avšak tak, že mezi nimi uplynula dlouhá doba a nebylo zjištěno nic, z čeho by bylo možno usuzovati, že vinník i v mezidobí pokračoval ve svém zločinném rozhodnutí, netvoří jeden pokračovací trestný čin, ale jest každou z nich posuzovati samostatně.

(Rozh. ze dne 26. října 1937, Zm IV 536/37.)

Soud první stolice uznal obžalovaného A. vinným: I. že jako městský exekutor v době od 9. června do 2. srpna 1929 vybral od poplatníků celkem 661 Kč, částku tu neodevzdal městské pokladně, ale ponechal si ji a spotřeboval pro sebe; II. že dne 17. srpna 1934, vydávaje se za městského exekutora, ačkoli jím tehdy již nebyl, vybral od různých jiných poplatníků celkem 1.437 Kč a rovněž si je ponechal. Trestný čin pod bodem I. uvedený kvalifikoval první soud jako zločin zpronevěry v úřadě podle §§ 461, 462 tr. zák., trestný čin označený pod bodem II. pak jako zločin podvodu podle § 50 tr. nov. a § 381, čís. 1 tr. zák. Odvolací soud změnil skutkový stav v tom smyslu, že obžalovaný byl v době, kdy spáchal čin uvedený pod bodem II., ještě výpomocným exekutorem a kvalifikoval oba zjištěné činy jako jeden pokračovací zločin zpronevěry v úřadě podle §§ 461, 462 tr. zák.

Nejvyšší soud, přezkoumaj tuto trestní věc zmateční stížnost obžalovaného, vztahující se na čin uvedený v bodě II. prvního rozsudku, zčásti odmítl, zčásti zamítl; z povinnosti úřední na základě důvodu zmatečnosti podle § 385, č. 1 c) tr. ř. zrušil rozsudek vrchního soudu, pokud se týkal činu v bodě I. prvního rozsudku uvedeného, totiž zpronevěry 661 Kč, spáchané do dne 2. srpna 1929, a v této části obžalovaného osvobodil podle § 326, č. 3 tr. ř. z obžaloby na něho vznesené.

Z d ů v o d ů :

Při přezkoumání věci z povinnosti úřední nejvyšší soud shledal, že vrchní soud oba činy obžalovaného neprávem kvalifikoval jako jeden pokračovací zločin zpronevěry v úřadě.